

S NJIMA KROZ NEVOLJE*

► Piše: **D. G.**

Na početku pozdravljam cijeli Široki Brijeg te sve koji žive u njemu. I sama sam iz njega potekla pa molim za strpljenje da ovo moje pismo pročitate do kraja. Dugo se spremam ovo napisati ili kazati nekome u samostanu, dugujem to našim mučenicima i svome L. koji je sada s njima.

Mučenici su bili uzor vjere i ljubavi prema Bogu i Majci Božjoj te nisu posustali ni kada im je bilo najteže. Tako sam i ja kada mi je bilo teško počela moliti deveticu Širokobriškim mučenicima. Molila sam da učine čudo, da ozdrave moje unučice ili ga prime k sebi, samo da ne bi moja kći postala grob svome nerođenom djetetu. Širokobriški su mučenici uslišali moju molbu i deveti dan devetnice primili ga k sebi. Pokušat ću malo opisati cijeli događaj.

Moja kći M. udala se s nepunih 18 godina, rodila sina, iza toga ostala trudna s L. kojemu su na trudničkim pregledima ustanovili da ima srčanu manu i da će se nakon poroda trebati podvrći operaciji ili više njih dok odraste. To je bilo već u sedmom mjesecu trudnoće kada je saznala.

Njezin muž i njegovi vršili su na

nju pritisak da pobaci, a ona je bila na sto muka što napraviti jer je željela to dijete. Mene je pitala što uraditi. Rekla sam joj: »Pa dijete samo što se nije rodilo. Roditelji se žrtvuju za svoju djecu dok su živi, čekaj dok se rodi pa što Bog da.«

Odmah sam počela moliti deveticu mučenicima. Rekla sam: »Vi ste bili zatvoreni u utrobi zemlje, najbolje znate kako je to. Ovo nerođeno dijete isto je zatvoreno u utrobi svoje majke sa svojom mukom (srčanom manom). Učinite čudo i ozdravite ga ili primite k sebi.«

Obično sam molila deveticu u vlak u dok sam išla s posla kući. Tama sam ušla u vlak kad me zove zet i kaže da je M. dobila trudove (7 mj. trud.) i da ju vozi u bolnicu. Velim mu: »Dobro, javi mi čim saznaš nešto više.« Počela sam moliti deveti dan devetnice i samo što sam završila, zove me zet i kaže rodila je, ali su dijete odnijeli u inkubator. Živjelo je jedan sat, dovoljno za ovaj svijet. Dobilo je svoje ime L., upisano je u knjigu rođenih, nije kršteno, ali je dobilo krštenje željom i vjerom, i krvlju mučenika.

Za sve je ovo bio velik šok, ali majci najveći. T., stariji sin, zaokupljao joj je puno pozornosti. Nakon četiri godine rodila je i trećega sina, T. Njegovim rođenjem raspala se i njihova bračna zajednica. Zet je otišao k drugoj ženi.

Ostala sam s kćeri i svojom dvojicom lijepih i zdravih unuka. Pomažem im koliko mogu jer sam u mirovini. Sada se molim Bogu i mučenicima i L. da čuva i okupi svoju obitelj, ako ne na ovome svijetu, a ono barem na drugom. Bogu nije ništa nemoguće.

Ovim svjedočanstvom želim potaknuti i druge da se mole našim mučenicima jer zacijelo su kod Boga sa svojom mučeničkom smrću našli svoje mjesto i naklonost Božju tako da mogu i za nas na zemlji tražiti milost, zaštitu i olakšanje u nevolji. Iz moga slučaja moglo bi se zaključiti kako bi bilo dobro, a i želja mi je, da se proglase svetima i zaštitnicima nerođene djece i majki koje su prisiljene na pobačaje.

Molim Vaš blagoslov i jednu Zdravomariju našoj Gospi za moju užu i širu obitelj. ✍

NEŠTO ME VUČE »DA SE JAVIM FRATRIMA«

► Piše: **Mirela Lovrić**

Svjatovna sam franjevka i bivša framašica. Ovo naglašavam jer od 1996., kada sam došla u Framu, dosta vremena provodim na Brigu: i u crkvi i oko crkve. Sve mi je to kao drugi dom.

Došavši u Franjevački svjetovni red (FSR) prihvaćala sam polako obveze i zaduženja. FSR se osim mnogih drugih aktivnosti brine i o uređivanju groba pobijenih hercegovačkih franjevaca. Bolje reći, imamo

tu čast brinuti se o njihovom grobu. Dugo godina slušala sam pozive naših ministara: »Tko se javlja za kicenje groba?« Šutjela sam jer sam sebe ograničila time što ne znam uređivati cvijeće, slagati ikebane, eto nisam

* Svi su podatci poznati Vicepostulaturi.